

Sygn. Akt XVII AmE 312/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 sierpnia 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 312/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 24 sierpnia 2018 r., numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12, ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 771, 1000 i 1356) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był podmiot działający pod nazwą (...) sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości L., zwany w dalszej części decyzji (...), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 20 października 2014 r. nr (...), zmienionej decyzją z 15 czerwca 2015 r. nr (...)/ (...) oraz decyzją z 10 stycznia 2018 r. nr (...), w ten sposób, iż od 1 stycznia 2016 r. do 17 kwietnia 2018 r. prowadził działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej pod adresem: ul. (...), (...)-(...) L., niezgodnie przedmiotem i zakresem działalności koncesjonowanej, określonym w pkt 1 ww. decyzji,

2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 137 800,00 zł (sto trzydzieści siedem tysięcy osiemset złotych zero groszy).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., zaskarżając ją w całości. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w zw. z pkt 1 posiadanej przez Spółkę koncesji na obrót paliwami ciekłymi w kraju poprzez błędne uznanie, że prowadzenie działalności z wykorzystaniem stacji paliw, która nie jest wskazana w zakresie i przedmiocie działalności koncesjonowanej stanowi naruszenie obowiązków wynikających z koncesji,

art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w zw. z pkt 1 posiadanej przez Spółkę koncesji na obrót paliwami ciekłymi w kraju poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i nałożenie na Spółkę kary za naruszenie pkt 1 koncesji w sytuacji, gdy ten punkt nie nakłada na Spółkę żadnych obowiązków,

art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i nałożenie na Spółkę kary w sytuacji braku naruszenia obowiązków wynikających z koncesji,

art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego, poprzez błędną jego wykładnię, tj. uznanie, że pkt 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi jest szczególnym warunkiem wykonywania działalności objętej koncesją w rozumieniu art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego i w konsekwencji wadliwe uznanie, że pkt 1 koncesji jest obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Ewentualnie, z ostrożności, gdyby Sąd nie podzielał ww. zarzutów, zarzucił także naruszenie:

art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 i 6 Prawa energetycznego poprzez przyjęcie, że Spółka nie przestrzegała obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa URE w sposób świadomy, a stopień zawinienia Spółki był duży,

art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez niezastosowanie tego przepisu i nie odstąpienie od wymierzenia kary mimo iż Spółka zaprzestała ewentualnego naruszenia prawa, a społeczna szkodliwość czynu była znikoma.

Z uwagi na powyższe naruszenia, wniósł o:

na podstawie art. 479⁴⁹ k.p.c. o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia Spółce kary lub obniżenie kary;

zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 20 października 2014 r. nr (...) została udzielona przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. koncesja na obrót paliwami ciekłymi bez wykorzystania infrastruktury technicznej na okres 2014 r. do 20 października 2024 r. Następnie decyzją Prezesa URE z 15 czerwca 2015 r. nr (...)/ (...), na wniosek ww. Przedsiębiorcy wprowadzono zmianę siedziby firmy oraz jej nazwy na (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. /k. 12-13, 14-17 akt adm./

W dniu 28 lipca 2016 r. do Zachodniego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki z siedzibą w P., wpłynął wniosek Przedsiębiorcy o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi poprzez rozszerzenie przedmiotu i zakresu działalności o wydzierżawioną na podstawie umowy z 1 stycznia 2016 r., stację paliw zlokalizowaną pod adresem: ul. (...), (...)-(...) L.. Postępowanie administracyjne wszczęte na podstawie ww. wniosku zostało umorzone przez Prezesa URE w dniu 28 września 2016 r., w związku z wejściem w życie w dniu 2 września 2016 r. ustawy z 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw. /okoliczności bezsporne/

W dniu 21 października 2016 r. do tutejszego oddziału terenowego URE wpłynęło pismo z 17 października 2016 r. przesłane przez Naczelnika Urzędu Celnego w P. o sygnaturze (...), z treści którego wynikało, że: „Podczas czynności kontrolnych przeprowadzonych na terenie stacji paliw w L., ul (...) stwierdzono sprzedaż paliw ciekłych (ON i benzyna) przez dystrybutor. Obecny podczas kontroli pracownik stacji paliw nie przedstawił koncesji uprawniającej do obrotu paliwami na terenie stacji paliw. Kserokopia posiadanej przez Spółkę koncesji przedłożona została w dniu 11.10.2016 r. do tutejszego Urzędu. Z analizy przedłożonej przez (...) sp. z o.o. koncesji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na obrót paliwami ciekłymi (...) wynika, iż Spółka posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi z wyłączeniem obrotu paliwami przy wykorzystaniu m.in. stacji paliw” ./k. 4 akt adm/

Pismem z 13 stycznia 2017 r., które 18 stycznia 2017 r. wpłynęło do Zachodniego Oddziału Terenowego URE z siedzibą w P., Przedsiębiorca wystąpił o dostosowanie posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi do wymagań wskazanych w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne. Przedmiotem wniosku złożonego przez Przedsiębiorcę była działalność polegająca na obrocie paliwami ciekłymi na zasadzie pośrednictwa w sprzedaży, bez wykorzystania infrastruktury technicznej./okoliczności bezsporne/

Prezes URE zmienił ww. koncesję w zakresie wnioskowanym przez stronę postępowania w drodze decyzji z 10 stycznia 2018 r. nr (...). /k. 8-11 akt adm./

Od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2018 roku Przedsiębiorca eksploatował stację paliw zlokalizowaną pod adresem: ul. (...), (...)-(...) L../okoliczności bezsporne, pismo z dnia 8 czerwca 2018 roku – k. 3 akt adm./

W dniu 16 stycznia 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z nieprzestrzeganiem warunków koncesji oraz wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia./k. 1, 2 akt adm./

Pismem z 1 lutego 2018 r. Przedsiębiorca ustosunkował się do zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, m.in. że spółka nie poinformowała Prezesa URE o rozpoczęciu prowadzenia działalności z wykorzystaniem stacji paliw zlokalizowanej w L., ponieważ w jej ocenie obowiązek taki nie wynikał ani z obowiązujących przepisów, ani z warunków posiadanej koncesji./k. 21 akt adm./

Ponadto w piśmie z 17 lipca 2018 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że „(...)Spółka rozpoczęła wygaszanie działalności polegającej na eksploatacji stacji paliw zlokalizowanej pod adresem ul. (...), (...)-(...) L. w marcu 2018 r. po powzięciu wiadomości na temat wydzierżawienia ww. stacji podmiotowi trzeciemu, pod warunkiem uzyskania przez ten podmiot koncesji na obrót paliwami ciekłymi (OPCj. Z uzyskanych przez Spółkę informacji wynika, iż podmiot wydzierżawiający stację paliw otrzymał stosowną koncesję w dniu 18 kwietnia 2018 r., w skutek czego działalność Spółki musiała zostać zakończona”./k.58 akt adm./

Pismem z 9 sierpnia 2018 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Strona otrzymała ww. zawiadomienie 16 sierpnia 2018 r., a zatem termin do zapoznania z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie upłynął z dniem 23 sierpnia 2018 r., jednakże Przedsiębiorca nie skorzystał ze swojego uprawnienia./k. 59, 60 akt adm./

Przedsiębiorca w 2017 roku osiągnął przychód z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej w wysokości (...)
zł./k. 29 akt adm./

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 24 sierpnia 2018 r. wydał decyzję z numer (...)/ k. 61-67 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zgromadzone w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinonego działania przedsiębiorcy. Z tego też względu niezasadnie twierdził powód, iż pozwany niezasadnie ocenił, iż zaszyły przesłanki do nałożenia na powoda kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód związany był warunkiem koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 20 października 2014 r. nr (...), zmienionej decyzją z 15 czerwca 2015 r. nr (...)/ (...) oraz decyzją z 10 stycznia 2018 r. nr (...), dotyczącym określonego koncesją "przedmiotu i zakresu działalności", tj. pierwotnie: „z wyłączeniem obrotu tymi paliwami przy wykorzystaniu stacji paliw” (k. 14-17 akt adm.), następnie: „na zasadzie pośrednictwa w sprzedaży, bez wykorzystania infrastruktury technicznej”.

Bezsporny był również fakt, że powód uzyskał tytuł prawny do stacji paliw zlokalizowanej pod adresem ul. (...), (...)- (...) L. (k. 53-55 akt adm.) w dniu 1 stycznia 2016 roku i użytkował ją do dnia 17 kwietnia 2018 roku. Powyższe wynika również z treści zawiadomień skierowanych do Prezesa URE z dnia 17 października 2016 roku i d dnia 8 czerwca 2018 roku (k. 3, 4 akt adm.). Bezspornie zatem, że powód prowadził sprzedaż paliw ciekłych przy wykorzystaniu powyższej stacji paliw, w sytuacji gdy koncesja do tego nie uprawniała.

W nawiązaniu do powyższego wskazać należy, iż w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2018 r. (sygn. akt III SK 14/17, Lex Nr 2522946) Sąd Najwyższy dokonał analizy pojęcia "obowiązku wynikającego z koncesji". Sąd Najwyższy wskazał, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych

obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. Sąd Najwyższy podkreślił jednak, że użyte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne sformułowanie "wynikające z koncesji" nie może być rozumiane w ten sposób, że to koncesja jest samoistnym, wyłącznym i autonomicznym źródłem obowiązku prawnego koncesjonariusza. W demokratycznym państwie prawnym prawa i obowiązki osób są określane w drodze ustawy, a zatem to akty normatywne rangi ustawy mogą nakładać na osoby obowiązki prawne. Co więcej, niedopuszczalne jest kształtowanie praw i obowiązków osób w drodze decyzji niemającej właściwej ustawowej podstawy prawnej. Organy administracji publicznej w drodze decyzji administracyjnej jedynie konkretyzują obowiązki wynikające z ustawy, nie są natomiast upoważnione do nakładania na osoby obowiązków prawnych, które nie mają podstawy ustawowej. W rezultacie obowiązkiem wynikającym z koncesji jest obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z przepisów prawa (tj. ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń).

Mając na względzie powyższe oraz okoliczności niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że powód naruszył obowiązek wynikający z koncesji, zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza, w szczególności co do wskazania wprost o prowadzeniu wskazanej działalności koncesyjnej, bez wykorzystania stacji paliw, a następnie, zgodnie z decyzją koncesyjną z dnia 10 stycznia 20128 roku, bez wykorzystania infrastruktury technicznej na zasadzie pośrednictwa w sprzedaży. Przypomnieć tu należy, że zgodnie z art 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018r. poz. 755 ze zm.) wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać w szczególności określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja, zgodnie natomiast z art. 37 ust. 1 pkt 2 p.e. koncesja powinna określać przedmiot oraz zakres działalności objętej koncesją. Tym samym określenie w decyzji koncesyjnej, w szczególności przedmiotu i zakresu działalności skutkuje zaistnieniem po stronie koncesjonariusza ustawowego obowiązku prowadzenia działalności koncesyjnej w według warunków wskazanych w koncesji. Powyższy obowiązek w niniejszej sprawie został skonkretyzowany w szczególności poprzez wskazanie przedmiotu i zakresu działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, bez wykorzystania stacji paliw, który to obowiązek powód jednak naruszył, prowadząc obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw, tj. wbrew treści decyzji koncesyjnej.

W tym miejscu należy też wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, naruszając warunek wprost wskazany w koncesji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania

obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała wykazać, iż zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej kary. Z treści zaskarżonej decyzji wynika bowiem, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewskazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej wyniósł (...)zł. W przypadku powoda, biorąc pod uwagę fakt, iż powód nie był wcześniej karany, Prezes URE nałożył za to przewinienie karę pieniężną w kwocie 137.800,00 zł, co stanowi zaledwie (...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Reasumując, nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w dolnych granicach maksymalnego wymiaru kary. Pozwany ustalając wysokość kary w sposób prawidłowy uwzględnił również stopień szkodliwości czynu. Sąd nie podzielił argumentacji ocennej powoda, iż naruszenie nie jest znaczne gdyż, powód dawał rękojmię należytego wykonywania działalności koncesyjnej, bowiem Prezes URE udzielił mu koncesji, powód zatem przeszedł pozytywną weryfikację. Ponadto powód zauważył, że stacja paliw na której działalność prowadziła spółka, została wpisana do koncesji innego podmiotu. W ocenie Sądu powyższa argumentacja nie mogła spotkać się z uznaniem. Wbrew przekonaniu powoda, prowadzenie obrotu na stacji paliw ciekłych niewskazanej w decyzji koncesyjnej, a tym samym pozbawionej należytej oceny mogło narazić na negatywne i nieodwracalne, w tym ekonomiczne skutki względem konsumenta. Należy tu bowiem mieć na względzie fakt, iż aby określona stacja paliw mogła służyć do wykonywania działalności koncesjonowanej musi spełniać określone warunki we właściwym czasie tj. w niniejszej sprawie w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 17 kwietnia 2018 roku. Wbrew przekonaniu powoda, nie stanowi również okoliczności łagodzącej złożenie przez powoda w dniu 28 lipca 2016 roku wniosku o zmianę koncesji w zakresie możliwości prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw, gdyż wniosek powoda podlegał umorzeniu, a następnie w dniu 10 stycznia 2018 roku została wydana decyzja koncesyjna zgodnie którą, jak już wyżej wskazano, powód miał prawo prowadzić działalność koncesyjną, jednak bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Powód prowadził zatem obrót paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu przedmiotowej stacji z pełną świadomością braku pozytywnej decyzji w tym zakresie. Powód zatem zaniedbał wykonanie ciężących na nim obowiązków i tym samym naruszył miernik podwyższonej staranności, który ciąży na podmiotach profesjonalnych, o czy była mowa wyżej.

W świetle powyższego zasadnie pozwany uznał w treści decyzji szkodliwość czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, co uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, wbrew twierdzeniom powoda, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odплаты za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości jest adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, ale również relatywnie niska z uwagi na uwzględnienie okoliczności

łagodzącej w postaci braku wcześniejszego ukarania powoda. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 24 sierpnia 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie już stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska